

UZASADNIENIE

Apelacja, oparta na zarzucie obrazy art. 413 § 2 pkt 1 kpk, nie jest skuteczna, albowiem przypisanie oskarżonemu popełnienia konkretnego czynu zabronionego nie musi się odbywać – jak to zdaje się wynikać z treści środka odwoławczego – jedynie poprzez dosłowne przytoczenie zwrotów użytych przez ustawodawcę przy kształtowaniu znamion danego typu czynu zabronionego. Podobnie nie jest niezbędnym powtórzenie w opisie tego czynu dookreślających go ustawowych wyrażań, za pomocą których w kodeksie karnym opisana została podlegająca zastosowaniu instytucja ujęta w jego części ogólnej, w tym również ciągłości czynu, o jakiej mowa w art. 12 § 1 kk. Wystarczy, by opisując zachowanie sprawcy sąd użył takich określeń, które wypełniają treść elementów składających się na ustawową postać danego czynu zabronionego. Pominięcie w dosłownej postaci ustawowego zwrotu w opisie czynu przypisanego sprawcy i zastąpienie go równoważnymi sformułowaniami lub innymi, oddającymi jego istotę, nie stanowi powodu do wnioskowania, że doszło do obrazy art. 413 § 2 pkt 1 kpk. Jeżeli więc konkretny opis czynu, pomimo nie zastosowania przy jego redagowaniu ustawowych zwrotów, oddaje znamiona konkretnego przestępstwa (opis ów mieści się w granicach pojęć, którymi ustawa określa znamiona czynu zabronionego), nie ma podstaw do jego korekt. Mając to na uwadze stwierdzić należy, że skoro w niniejszej sprawie każde z trzech zachowań składających się na czyn ciągly zostało opisane przy precyzyjnym wskazaniu czasu ich popełnienia i wynika z niego, że zachowania te zaistniały zaledwie na przestrzeni dwóch godzin, w tożsamy sposób i w tym samym celu, to nie jest niezbędnym dodawanie, iż zachowania nastąpiły „ w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru ”. Mając przy tym na uwadze, iż przesłanki zastosowania instytucji czynu ciągłego przez sąd I instancji znajdują oparcie w aktach sprawy (skarżący także tego nie kwestionuje), zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.